

Riziká ochranného očkovania a obchod

MUDr. Ľudovít Jarábek
jarabek@zoznam.sk

25. október 2008

MUDr. Ľudovít Jarábek je epidemiológ (v súčasnosti v dôchodku). V rokoch 1966-71 bol okresným hygienikom v Lučenci. Z jeho iniciatívy sa po dlhoročnom úsilí podarilo dosiahnuť zákaz používania nesterilných pipiet na odber krvi z prsta. MUDr. Jarábek organizoval zmenu očkovania vybraných skupín pracujúcich na všeobecné očkovanie tetanovým anatoxínom, na základe ktorého sa mohla zrušiť výroba vysokorizikových zvieracích protitetanových sér. Je členom Iniciatívy pre uvedenie si rizík očkovania.

Problém rizík ochranného očkovania a obchodu znova otvorila TV Markíza 16.6.2008 v relácii Paľba. Diskusia lekárov zas ukázala, že komercializácia tlačí očkovanie aj tam, kde viac škodí ako chráni. Trvá totalitný model očkovania, lebo jeho exponenti zadusili všetky diskusie usilujúce o zmenu.

Aby nezadusili aj túto, musíme ísť do minulosti a ukázať, že zlý model očkovania je preto taký odolný, lebo komercia s reklamou a s korupciou nasadla na úctu k očkovaniu, ktorú tak ako úctu k darcom krvi, studená vojna premenila na politickú mániu. Tá sa na západe premietla viac do výskumu a obchodu, u nás viac do masovosti a mocenského voluntarizmu. O tom sa nediskutovalo. Nehovorilo sa ani o poškodzovaní vedomia národa, ktoré je ešte zhubnejšie ako zdravotné a hospodárske škody. Toto chceme pri vybraných chorobách zdôrazniť.

Besnota

Očkovanie proti besnote bývalo rizikové. Často vyvolávalo lokálne reakcie, ale ojedinele aj ťažké a trvalé nervové a psychické poruchy. Známý je prípad zo sedemdesiatych rokov, keď poslucháč veterinárnej fakulty v Košiciach ochrnil po očkovaní proti besnote. Na druhej strane však očkovanie proti besnote zachraňuje pred istou smrťou a hrôzostrašným umieraním. Napriek týmto vysokým mementám robí zlá politika z neho frašku. Pacienti, aby nezaťažili majiteľa zvieratá, ktorým bola často celá zaostalá komunita, neodhalili krádež a pod., klamali, že ich pohrýzol neznámy pes. Chirurg začal povinné očkovanie, ktoré nemohol obvodný lekár dokončiť. Ministerstvo zdravotníctva mlčalo. Východisko hľadali jednotlivci. Pomoc obcí a ZNB (polície) nemohla stačiť. Niekde sa ujalo drahé, neúčinné a škodlivé riešenie: pohryznutému podali tri injekcie vakcíny a o ďalšie štyri ani o vyšetrenie zvieratá sa už nestarali.

To zavinilo tragédiu paradoxne u policajta. Do stredu Banskej Bystrice prišla besnotou (zápalom mozgu) osprostená líška, ktorá ho len nepatrne poranila. Tri injekcie vakcíny ho nezachránili. V Pasteurovom ústave a v USA vyvinuli bezpečnejšiu vakcínu. RVHP ju začalo používať v roku 1977 pod názvom SAD Vnukovo. Naše ministerstvo zdravotníctva na ochranu jej povesti nariadilo: „Po kontakte s neznámym alebo divoko žijúcim zvieratom sa pacient pošle okamžite sanitkou na infekčné oddelenie.“ To rozmnožilo dopravu a dôvody na zneužívanie na vyššej úrovni.

Majitelia u túlavých zvierat obce nechcú izolovať domáce zvieratá, ktoré niekoho poranili. Zverolekári ich začali protiprávne zabíjať a pozorovanie nahradili imunofluorescenciou mozgu. To je rýchla depistážna metóda vhodná na sledovanie výskytu besnoty u ulovených a uhynutých zvierat. Nie je vhodná u zvierat, ktoré sa mohli vyšetrovať zaživa. Dáva totiž aj sporné výsledky, ktoré sa pre vážnosť nákazy vždy musia prehlásiť za besnotu. Taký postup malo napadnúť ministerstvo zdravotníctva a zdravotné poisťovne, lebo vytvára falošné ohrozenie človeka besnotou a smrťou, ktoré je navyše spojené s vedomostnými, zdravotnými a hospodárskymi škodami. Tu zlyhali napriek upozorneniam a napriek tomu, že slovami agitovali proti neodôvodneným hospitalizáciám exminister Zajac a doc. Valášek z Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Moja interpretácia ich zlyhania je takáto: doc. Valášekovi vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni robil konzultanta prof. Bálint, ktorého infekčné oddelenie (klinika) volalo po radikálnom zmenšení. Gynekológ docent Valášek zo Všeobecnej zdravotnej poisťovne pracoval aj u Kadáfiho, má blízko k Zajacovi a bol aj hlavný hygienik. Bálint navyše poprosil slušného prof. Bakossa, prednášajúceho epidemiológiu medikom, o prednášky, v ktorých poučovali starých lekárov o besnote netopierov na južnej pologule.

K čomu nás priviedli tieto chybné kroky ukážeme na troch príkladoch. V Lieseku zle vyšetřili psa a viac ako sto očkovaných rozvážali do štyroch vzdialených nemocníc. Primár Chren si kvôli psovi, ktorý sa celé týždne túlal po Bánovciach a nezdochol na besnotu, ale rukou zverolekára, pozval do Trenčína dvesto detí s rodičmi a ďalšími dospelými už bez sanitiek a stal sa riaditeľom nemocnice. Isto si zlepšil výrečnosť, keď si na jednoduché otázky Bánovčaniek musel vymýšľať báchorky. Keď vozili Sobrančanov do Michaloviec a zabíjali škrečky, ľudia tvrdili, že lekári aj zverolekári bláznia. Preto publikovali lož, že škrečok je prirodzený nosič besnoty, ktorú Viera Urbanová odmietla opraviť. . .

Očkovanie proti besnote nevyžaduje hospitalizáciu, lebo dnes je už menej rizikové ako očkovanie proti čiernemu kašľu. Zlý systém paralizuje činnosť samosprávy a ohlupuje a demoralizuje ľudí. Dňa 2. októbra 2008 rozoberali v Slovenskom rozhlase riziká vyplývajúce z chovu psov starosta s poslancom a kynologičkou, a pritom zabudli na množstvo neočkovaných psov.

Tetanus

Tetanus nevyvolávajú baktérie priamo, ale cez toxín, ktorý vylučujú keď sa dostanú do rany. Aj do miniranky ako je pichnutie trňom. Toxín vyvoláva u neočkovaného strašné, prevažne smrteľné kŕče. Je však aj výbornou substanciou na výrobu veľmi lacnej a veľmi kvalitnej vakcíny, ktorá poskytuje dost spoľahlivú, najmenej desaťročnú ochranu. Preto, pre roľnícky charakter Slovenska a preto, lebo zvieracie protitetanové séra pôsobili krátko, nespoľahlivo, aler-

gizovali aj šokovali, sme chceli očkovať všetkých ľudí už v roku 1959. Česi chceli očkovať „pracujúcich“. Do Trenčína nás o tom prišiel informovať kolega Kazmar z ministerstva zdravotníctva. Už sa zdalo, že musí prijať naše argumenty, ale docent Červenka (komunista z istej národnostnej menšiny), prvý hlavný hygienik pre Slovensko, riaditeľ Výskumného ústavu preventívneho lekárstva v Bratislave, a súčasne profesor Humboldtovej univerzity v Berlíne ovládanej podobnými bolševíkmi, podporil českú cestu.

Tak spustili strašný zdravotný škandál, ktorým zavinili desiatky úmrtí. Vinníci sa hľadali ako v románe Tetanus od Dzvónika, marxistu z Lekárskej fakulty v Košiciach. Z očkovania „pracujúcich“ spravili súťaž, v ktorej sa niektorí očkovali opakovane až ad absurdum: pri zmene lekára, pracoviska, športoviska. . . , ale pri úraze nemali pri sebe dokumentáciu, tak dostali občas aj sérum. Lekár nemal istotu. Z neprehľadnej dokumentácie sa každý rok zisťoval stav preočkovanosti „pracujúcich“ a potentáti sa pýtali, ktorí lekári zaostávajú. Tak sa vyrábal strach a alibizmus. Zvieracie protitetanové séra sa už podávali len na chirurgii a len po malých častiach v priebehu niekoľkých hodín, aby sa predišlo riziku anafylaktického šoku. Sanitky behali a pacienti sa hromadili.

Keď už nevedeli kam z konopí, prijali v roku 1972 konečne našu koncepciu. V okolí Lovinitu sme začali ukázkovo očkovať všetkých obyvateľov 24 obcí a pripravovať tlač pre hromadnú aj individuálnu dokumentáciu očkovania pre Slovensko. Rešpektovaní obvodní lekári Tomáš Drugda a Karol Kirschenr zapálili pre akciu sestry aj obce. Naše asistentky rozširovali bonmot, že je to dobrá aj požehnaná robota, lebo už sa nám všetkým o nej aj sníva. Komunisti z istej národnostnej menšiny predstierali, že nás dirigujú. Súdrh Roda sa ma dokonca opýtal, či viem čo je to vedúca úloha strany. Potom skrátili čas potrebný na dôkladnú prípravu, lebo s očkovaním všetkých ľudí nebudeme čakať na Čechov, ktorí sa už tiež pripravovali a ohlásili, že prestanú vyrábať zvieracie protitetanové séra. Mój osobný názor by som vyjadril takto: svojich najbližších by som záškrtovým a tetanovým antitoxínom očkoval veľmi starostlivo, ale v neskoršom veku. Takéto individuálne očkovanie by som navrhoval finančne zaťažiť a doplniť podrobnými informáciami.

Chrípka

Aj u nás sa za socializmu vyrábala, pridelovala a vyhadzovala neúčinná vakcína proti chrípke. Ľudia ju nechceli. Papaláši si ordinovali módnym gamaglobulínom a vakcína sa nanucovala starcom v domovoch dôchodcov. Starci sú na konci epidémie a tá sa má zmierniť na začiatku. Lepšie by ich chránilo účinné očkovanie personálu a rodiny a izolácia od neočkovaných počas epidémie. Účinnosť očkovania sa nehodnotí. Ak by ministerstvo zdravotníctva, zdravotné poisťovne, Štátny zdravotný ústav. . . usilovali o kvalitnú robotu, tak by si museli toto očkovanie vyhodnocovať aspoň u seba a ukazovať tak cestu iným firmám. Hodnotenie chrípky aj svojej práce nádherne zosmiešnili Hruškovič, Rovný a kol. V Národnej obrode 20. sept. 2003 ohurovali ľžami, že až 80 % ľudí nad 60 rokov a až 90 % starcov v domovoch dôchodcov zomiera na chrípku a podobnými nezmyslami. Redakcia odmietla ich absurdné tvrdenia opraviť. Minister Zajac mal zasiahnuť, ale on umelé vytváranie paniky a ohlupovania ešte podporil týmto reklamným blufom: „Očkovanie proti chrípke by čiastočne chránilo aj proti vtácej chrípke.“ Po takej príprave sa aj Rádio Lumen pýta dôchodcov a matiek,

čo si myslia o tomto očkovaní a nepýta sa lekárov a podplácaných propagátorov kedy sa očkovali.

Brušný týfus

Brušný týfus bol vďaka dobrej a dosť drahej prevencii v roku 1966 už pod kontrolou. Od nového zákona sme čakali redukcii už prežitých a neefektívnych výkonov a nákladov a posilnenie kvality. Zákon však namiesto toho ešte pridal nezmyselné očkovanie zverolekárov proti tejto (len!!!) ľudskej infekcii. Navyše vakcínou so slabou účinnosťou a veľkou bolestivosťou! Tým začala spontánna degradácia celej prevencie črevných infekcií. Prevládol neporiadok a formalizmus.

Politické zločiny a vírusová hepatitída B

Prečo máme pomerne málo AIDS? Pre roľnícky a dobrý náboženský základ. Toto sa v médiach ešte nikdy ani len nespomenulo, lebo to komunistom nepasuje (ani) do rozpravy o vírusovej hepatitíde typu B (VHB), ktorá je s AIDS veľmi podobná. VHB sme nemali ešte ani po odchode armád zamorených na bojiskách, v lazaretoch a verejných domoch. Táto hodnota by mala podporovať mravnosť a na jej základe národnú hrdosť. Boľševici to však odmietajú, lebo túto hodnotu brutálne zničili a teraz nechcú priznať, že sa nám vrátila prirodzenou cestou, ktorú trestuhodne predlžovali. Klamú, že VHB zlikvidovali oni – očkovaním. To je špinavá a veľmi drahá lož, ktorou robia zo zločinov zásluhu.

Endémii VHB zavinili komunisti. Ako? V službe militarizmu hazardovali s krvou. Veľké množstvá jej obmieňali v skladoch „mobilizačných zásob“. Tak ako maslo, ktoré sme potom jedli žlté. Na kvantá starej krvi sa potom hľadali pacienti – často zanedbané deti zo zaostalých rodín. Darcom krvi sa odoberala aj kvapka krvi z prsta – na vyšetrenie. Odoberala sa pipetou (len!!!) preplachovanou v slanej vode, v ktorej bola vždy aj krv a stále častejšie aj vírus VHB, ktorý prinášali najmä vojaci a študenti darujúci krv v Česku. Tak sa infikovali okrem darcov krvi aj diabetici, tehotné ženy. . .

Tak vznikla endémia VHB. Jedna z najväčších tragédií Slovenska. Postihla okolo tristotisíc ľudí, často už pri narodení a mnohým z nich zničila zdravie a skrátila život. Vznikla síce pod cudzím vplyvom, ale nie z nevedomosti. Spružinový bodec na plytké poranenie prsta (Franke) sa prestal používať v roku 1949, lebo sa nedal sterilizovať a len opláchnutie sa považovalo za rizikové. Ďalšie podvody však už pridávali vedome. Po objavení vírusu hepatitídy B a metódy zisťovania jeho prítomnosti v krvi (1974) a po objasnení príčiny endémie na Slovensku 1976-77 sfaľovali (pod vedením hlavného hygienika Calpaša a oportunistom riaditeľa Výskumného ústavu preventívneho lekárstva Červenku) štatistiku a odmietli zakázať odber krvi z prsta špinavou pipetou. Márne sme protestovali aj hromadným ďalekopisom. Odporúčali sme, aby naše sklárne vyrábali sterilizovateľné pipety, aby ich bolo dosť pre každého vyšetrovaného. Tvrdili, že centrálna sa to v jednej krajine organizovať nemôže. Opatrenia sa môžu robiť len v okresoch. Používanie špinavých pipiet pomohli obmedziť až informácie o AIDS (1981).

Výskyt VHB napriek tomu klesol v roku 1985 pod polovicu a v roku 1991

– s veľmi malým príspevím očkovania – pod štvrtinu. Očkovať sme začali v roku 1984 plazmatickou vakcínou, ktorú v USA odmietli, lebo bola odporne hnusná. Vyrábala sa z krvi, ktorú výrobca nakupoval z prostredia prostitúcie a promiskuitných homosexuálov. Okrem toho, v malých dávkach, aké sa podávali v ČSSR, bola aj neúčinná. Dostalo ju okolo dvadsaťtisíc slovenských zdravotníkov. V roku 1986 sa očkovanie u tých istých zdravotníkov opakovalo rekombinantnou vakcínou. Tá je účinnejšia a u ľudí, ktorí sa riziku VHB nechcú alebo nemôžu vyhýbať, je jej riziko prijateľné, teda podstatne menšie ako riziko ochorenia na VHB. Ale u ľudí, ktorí sa riziku VHB nevystavujú, sú jej riziká neprípustné a mali by sa organizovane odmietnuť aj ako degradácia ľudskej dôstojnosti a zodpovednosti.

Zaočkovaných tak bolo približne do roku 1991 približne 0,4 % Slovákov, u ktorých by bez očkovania bola bývala asi štyrikrát vyššia chorobnosť ako u ostatných občanov. Tejto chorobnosti sa očkovaním predišlo. Podiel tohto očkovania na poklese celkovej chorobnosti je $0,4 \% \times 4 = 1,6 \%$. Rovný, Dluholucký, Šagát, Kováč a díleri napriek tomu tvrdili, že VHB ustupuje vďaka očkovaniu (a nie vďaka charakteru Slovenska) a tým sa presadilo drahé a škodlivé očkovanie detí. Osobne som sa snažil cez rokovania s poslancami lekármi Rakúsom, Švecom, Záborskou, Zelníkom, Ferkom, Gaľom aj Bielikom zrušiť očkovanie detí proti VHB, avšak neúspešne. Poslankyňa Belohorská mi dala ako dôkaz, že je proti očkovaniu detí proti VHB, článok dnešného ministra zahraničných vecí Francúzska Kouchnera, ale viac tiež nespravila. Minister Zajac, verný obchodu a potratárskemu a zbohatlíckemu prostrediu, sa pridal k podporovateľom očkovania proti VHB a nie k poslancovi Tatárovi, ktorý ma podporoval. Podporil tak systém komunistického pustošenia mravov a nepoškodili len Slovensko, ale aj všetky postkomunistické národy, ktorým sme mohli ukázať cestu z komunisticko-militaristickej endémie, ktorú nevedia zvládnuť.

Pred očkovaním proti VHB by mal lekár povedať: „Najlepšou ochranou pred VHB je odmietnutie drogy, poznanie partnera a vernosť. To je pevnosť, ktorá chráni aj pred AIDS, syfilisom, gonoreou, hepatitídou C a mnohým iným chorobám, proti ktorým očkovanie nemáme. Chráni aj hodnotu osoby a zdravie (aj budúcej) rodiny.“ Takou múdrou rečou by však pri povinnom očkovaní batoliat a najmä žiakov spravil zo seba idiota. Idiotov by sme medzi žiakov posielali nemali. Na tom sa isto zhodneme. Nemali by sme tam však posielali ani pokrytco a to je naliehavý problém. Prevencia VHB je aj prevenciou hlúposti, pokrytectva a nezodpovednosti. Riziko aj ochrana sú známe a sú len a len individuálne. Preto má o tomto očkovaní rozhodovať vospelý a pri porovnávaní, v diskusiach a pri rozhodovaní vospievajúci občan. Nie diskreditovaný politik a obchodník. Riziko z očkovania proti VHB je zanedbateľné v pomere k rizikám ochorenia len u dialyzovaných, drogujúcich, promiskuitných homo- aj heterosexuálov a u ich najbližších. Očkovanie ostatných nie je prípustné a mali by ho odmietnuť individuálne aj organizovane ako degradáciu ľudskej dôstojnosti a poškodzovanie zdravia.

Iniciatíva pre uvedomenie si rizík očkovania

<http://iuro.awardspace.com/>

e-mail: ockovanie@yahoo.com